

Második jogalapjával a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját. Noha megállapította bizonyítékok alapján, hogy a bejelentett védjegy jellegzetes alkotóelemek összetételéből áll, amelyek jelentős mértékben megkülönböztetik azt a piacon megtalálható más kiserelésektől, a Törvényszék pusztán megismételte az OHIM tág és általános ellenérveit, miszerint a bejelentett védjegy egyáltalában nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A Törvényszék szigorúbban értékelt a védjegy megkülönböztető képességét, mint a többi, hagyományosabb védjegy esetében. A megtámadott ítélet így megsértette azt a szabályt, hogy valamely védjegy megkülönböztető képességét konkrétan kell értékelni. Másrészt azzal, hogy úgy ítélte meg, a fogyasztók számottevő többsége nem úgy észleli a védjegy eredeti megjelenését, mint amely hasznos elem az érintett habzóbor eredetének meghatározása során, inkább a címkére hagyatkozik, a Törvényszék kizárta az oltalom alól egy áru csomagolásának formáját, noha ezt a fent hivatkozott rendelet 4. cikke kifejezetten lehetővé teszi.

Harmadik jogalapjával a fellebbező társaság arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését, amennyiben a megtámadott ítélet előírja azt a követelményt, hogy a bejelentett védjegy rendelkezzen az Unió minden tagállamában történő használat folytán szerzett megkülönböztető képességgel. Ugyanis azzal, hogy megtagadta annak elismerését, hogy a védjegy megszerezte a megkülönböztető képességet az érdekeltek körének jelentős részében történő használat révén, ugyanakkor elismerte, hogy a fellebbező védjegye e megkülönböztető képességet megszerezte legalábbis Spanyolország területén, a Törvényszék túlzó és pontatlan szabályt fogalmazott meg a fent hivatkozott rendelettel szemben.

(¹) HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.

(²) HL L 78., 1. o.

A Törvényszék (harmadik tanács) T-110/08. sz., Freixenet kontra OHIM ügyben 2010. április 27-én hozott ítélete ellen a Freixenet által 2010. július 8-án benyújtott fellebbezés

(C-345/10. P. sz. ügy)

(2010/C 274/13)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Freixenet, SA (képviselők: F. de Visscher, E. Cornu és D. Moreau ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

A fellebbező kérelmei

— elsődlegesen: a Bíróság helyezze hatályon kívül a Törvényszék 2010. április 27-i ítéletét, valamint az OHIM első fellebbezési tanácsának 2007. november 20-i határozatát, és mondja ki, hogy a 32 540. sz. védjegybejelentés teljesíti a feltételeket ahhoz, hogy a 40/94 rendelet 40. cikkének [helyébe lépett a 207/2009 rendelet 39. cikke] megfelelően közzé lehessen tenni;

— másodlagosan: a Bíróság helyezze hatályon kívül a Törvényszék 2010. április 27-i ítéletét;

— a Bíróság minden esetben az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező három jogalapra hivatkozik fellebbezése alátámasztásául.

Első jogalapjával a fellebbező lényegben a védelemhez való jognak és a tisztességes eljáráshoz való jognak, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkének, a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (¹) (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 73. cikkének (második mondat) és 38. cikke (3) bekezdésének [helyükbe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (²) 75. cikke (második mondat) és a 37. cikk (3) bekezdése] megsértésére hivatkozik.

E jogalap első része a kontradiktórius eljárás szabályának megsértéséből ered. A fellebbező szerint, ellentétben a Törvényszék megtámadott ítéletben foglalt álláspontjával, az OHIM fellebbezési tanácsa a Törvényszék előtt megtámadott határozatában a fellebbező védjegy megkülönböztető képességének új értékelését végezte el, anélkül, hogy lehetővé tette volna a fellebbező számára észrevételeinek megtételét ezen új megközelítés vonatkozásában. E tekintetben a Törvényszék által az első fellebbezési tanács határozatával kapcsolatban nyújtott indokolás pontatlan és nem kielégítő az eljárási együttműködés elvének és a védelemhez való jog tiszteletben tartásának fényében. A megtámadott ítélet a védelemhez való jog elvét és az eljárási együttműködést is sérti azzal, hogy megállapítja, az

OHIM a fellebbezővel számos tényelemet közölhet, és rámutathat, hogy elutasító határozatát ezen elemekre alapozza, majd, a fellebbezőnek ezen elemekre vonatkozó írásbeli észrevételeinek kézhezvételét követően határozhat úgy, hogy a kérelmet legalábbis részben elutasítja, és határozatát ténybelileg és fogalmilag eltérő értékelésre alapozza, anélkül, hogy a fellebbezőnek lehetőséget nyújtana bármiféle észrevétel megtételére.

A jogalap második részével a fellebbező elsősorban az indoklási követelmény Törvényszék részéről történt megsértésére hivatkozik, mivel a megtámadott ítélet nem tekinthette volna kellően indokoltnak az első fellebbezési tanácsnak a 7. cikk (1) bekezdése b) pontjának alkalmazására vonatkozó indokolását, amely nem nevezett meg egyetlen olyan bizonyítékot sem, amelyből kiindul, és nem ítéltette meg úgy, hogy az ezen bizonyítékokra történő hivatkozás felesleges, mert az első fellebbezési tanács állítólagosan „a gyakorlati tapasztalatból levont következtetésekre” alapozta álláspontját. Ezen túl az OHIM és a Törvényszék határozatainak alapját képező tények és bizonyítékok bizonytalan jellege sérti úgy a védelemhez való jogot, mint a fent hivatkozott 40/94 rendelet 73 cikkében foglalt indoklási követelményt.

Második jogalapjával a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját. Noha megállapította bizonyítékok alapján, hogy a bejelentett védjegy jellegzetes alkotóelemek összetételéből áll, amelyek jelentős mértékben megkülönböztetik azt a piacon megtalálható más kiserelésektől, a Törvényszék pusztán megismételte az OHIM tág és általános ellenérveit, miszerint a bejelentett védjegy egyáltalában nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A Törvényszék szigorúbban értékelte a védjegy megkülönböztető képességét, mint a többi, hagyományosabb védjegy esetében. A megtámadott ítélet így megsértette azt a szabályt, hogy valamely védjegy megkülönböztető képességét konkrétan kell értékelni. Másrészt azzal, hogy úgy ítélte meg, a fogyasztók számottevő többsége nem úgy észleli a védjegy eredeti megjelenését, mint amely hasznos elem az érintett habzóbor eredetének meghatározása során, inkább a címkére hagyatkozik, a Törvényszék kizárta az oltalom alól egy áru csomagolásának formáját, noha ezt a fent hivatkozott rendelet 4. cikke kifejezetten lehetővé teszi.

Harmadik jogalapjával a fellebbező társaság arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését, amennyiben a megtámadott ítélet előírja azt a követelményt, hogy a bejelentett védjegy rendelkezzen az Unió minden tagállamában történő használat folytán szerzett megkülönböztető képességgel. Ugyanis azzal, hogy megtagadta annak elismerését, hogy a védjegy megszerezte a megkülönböztető képességet az érdekeltek körének jelentős részében történő használat révén, ugyanakkor elismerte, hogy a fellebbező

védjegye e megkülönböztető képességet megszerezte legalábbis Spanyolország területén, a Törvényszék túlzó és pontatlan szabályt fogalmazott meg a fent hivatkozott rendelettel szemben.

(¹) HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.

(²) HL L 78., 1. o.

A Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) által 2010. július 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Zollamt Linz Wels

(C-351/10. sz. ügy)

(2010/C 274/14)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Verwaltungsgerichtshof

Az alapeljárás felei

Felperes: Zollamt Linz Wels

Alperes: Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Salzburg

Beavatkozó: LAKI D.O.O.E.L.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 2001. május 4-i 993/2001/EK bizottsági rendelettel módosított 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (¹) (a továbbiakban: a Vámkódex végrehajtási rendelete) 555. cikke (1) bekezdésének c) pontjával összefüggésben értelmezett 558. cikkének (1) bekezdését, hogy a szállítóeszköz belső forgalomban történő, meg nem engedett használata már a berakodásakor és a szállítás megkezdésekor megvalósul, ha a kereskedelmi célra felhasznált jármű tekintetében két tagállam közötti belső forgalomra vonatkozó engedélyt adtak ki, amelyek egyikében a berakodás történik, a rendeltetési hely (a kirakodás tervezett helye) azonban e két tagállamtól eltérő másik tagállamban van, és e másik tagállam vonatkozásában nem adtak ki engedélyt?